

Johanne Schmidt-Nielsens tale ved Enhedslistens årsmøde

Taler

Johanne Schmidt-Nielsen
Politisk forperson for
Enhedslisten

Dato

26. september 2015

Sted

København

Kære venner. Det er første gang, vi mødes efter folketingsvalget. Jeg bliver simpelthen nødt til at starte med at sige til alle jer, der sidder her og til alle andre, der har knoklet og kæmpet: Jeg er dybt imponeret over den valgkamp, vi sammen har ført.

For tredje valg i træk er Enhedslisten gået frem. Vi er reelt blevet et landsdækkende parti. 274.463 mennesker har ved valget sagt: Det er Enhedslisten, vi sætter kryds ved. Det er Enhedslisten, vi tror på.

Tusind tak til alle, der har vist os den tillid. Og kære venner, klap jer selv på skulderen. Vi har grund til at være stolte.

For et par uger siden mødte jeg en ung fyr, der lige har meldt sig ind i Enhedslisten. Han fortalte mig, at han havde udfyldt indmeldelsesblanketten på nettet – samtidig med at hans kæreste lå og havde veer.

Han sagde: ”Der havde lige været folketingsvalg. Thulesen Dahl og Lars Løkke var overalt i mit tv, min kæreste var i gang med at sætte vores første barn i verden. Jeg var simpelthen nødt til at gøre noget.”

Og jeg blev så glad. Hvor er det dejligt, at han tænker: Jeg vil gerne være med til at skabe et bedre samfund. En mere bæredygtig verden. Derfor melder jeg mig selvfølgelig ind i Enhedslisten.

Vi har sammen skabt et moderne grønt og socialistisk parti. Et parti, der står fast på principperne, samtidig med at vi bruger hver en lejlighed til at skabe konkrete forbedringer, der betyder en afgørende forskel i menneskers liv.

Til den nybagte far – og alle de andre, der har meldt sig ind siden valget – skal lyde et stort og varmt: velkommen til.

Lige præcis følelsen af at være nødt til at gøre noget, er der mange af os, der oplever vældig stærkt i de her uger og måneder. Det er næsten ikke til at holde ud at tænde for Nyhederne eller at åbne avisen og se billederne fra Europas strande, hvor gummibådene skyller i land.

Mænd, kvinder og børn flygter fra Assads tøndebomber og Islamisk Stats brutale hær.

Lige nu bliver der skrevet historie. Tænk sig, at højrefløjen her i landet reagerer på en verdenshistorisk flygtningekrise – desværre bakket op af Socialdemokraterne et langt stykke hen ad vejen – ved at gøre alt, hvad de overhovedet kan for at undgå, at flygtningene søger beskyttelse her hos os.

Tænk, at politikere i et så rigt samfund kan opføre sig så fattigt. Helt ærligt, det kan vi ikke være bekendt.

Men heldigvis bliver historiebøgerne ikke bare skrevet af Lars Løkke, Thulesen Dahl og Inger Støjberg.

For fra Als til Amager bobler det. Der bliver indsamlet mad, medicin, tøj og legetøj. Afmagt og frustration forvandles til handling.

Det er så opløftende, og det er så befriende, at når Martin Henriksen siger ”Send de syriske flygtninge til Kenya,” så svarer flertallet af danskerne i diverse meningsmålinger: ”Selvfølgelig kan vi tage imod flere flygtninge. Der ér plads hos os.”

At når én person spytter på flygtninge fra en motorvejsbro, så er der hundredvis

af andre, der arrangerer fællesspisninger og vinkende velkomstkomiteer.

Og når Inger Støjberg laver smålige bliv-væk-annoncer, så er der tusindvis af danskere, der siger: Ikke i vores navn.

Kære venner. Lige nu vokser Danmark.

Samtidig er det vigtigt for mig at sige: Engagementet må ikke stoppe, når liverapporterne forsvinder fra Rødbyhavn. For mange af de flygtninge, der kommer hertil, vil ganske givet skulle være her i landet i flere år. Måske hele deres liv. Sammen skal vi sikre, at de, der i dag er flygtninge, de inden længe bliver vores naboer, vores arbejdskolleger, vores skolekammerater.

Det er åbenlyst, at Christiansborg svigter. Men heldigvis er Danmark mere end Christiansborg. Og lad os alle sammen love hinanden én ting: Vi holder fast. Vi bliver ved.

Men det her handler ikke kun om Danmark. Det handler i allerhøjeste grad om at se ud i verden.

Lars Løkke. Du siger der er brug for fælles løsninger i Europa. Ja tak. Enig. Så gør det dog. Meld dig på holdet af lande, der ønsker en solidarisk fordeling af de flygtninge, der kommer hertil.

Og Lars Løkke. Du og dine venner taler ufatteligt meget om nærområderne. Lad handling følge dine ord. Hvis Danmark dropper bare et enkelt kampfly, kan vi sende nødhjælp af sted for en milliard kroner.

Og hvis I mener det, når I siger, I vil freden og demokratiet, hvorfor så ikke støtte de kurdere, der har haft mod og evne til at smide Islamisk Stat på porten.

Hundredetusinder af civile søger tilflugt hos dem. De kæmper for freden. De kæmper for demokratiet. Hvor bliver den internationale støtte af?

Det er også vigtigt for mig at sige: At tage imod mennesker, der er flygtet fra krig, det er ikke let. Det kræver en indsats. Både af dem, der kommer hertil og af alle os andre.

Den opgave bliver bestemt ikke lettere af, at kommunerne ikke får dækket de reelle udgifter. Det er ikke fair, at penge til danskundervisning og indkvartering tages fra plejehjem og børnehaver.

Derfor foreslår Enhedslisten, at kommunerne skal have dækket de udgifter krone for krone. Det har vi råd til i Danmark, hvis vi for eksempel holder op med at klatte pengene væk på selskabsskattelettelser.

Og som sagt: ingen tvivl om, at der her bliver en stor opgave. Det skal vi turde være ærlige om.

Men at det er svært, må aldrig nogensinde få os til at svinge vores ansvar for mennesker, der flygter for deres liv. Aldrig.

Et andet område, hvor jeg tror rigtig mange af os vældig ofte bliver ramt af en nærmest desperat trang til at handle, det er vores klodes tilstand. Helt bogstaveligt. For den kan ikke holde til, at vi behandler den så elendigt, som vi behandler den i dag.

Og faktisk er lige præcis det at tage klimaforandringerne alvorligt også en af nøglerne til at løse flygtningekrisen. Hvis man ønsker en verden med mindre krig, sult og nød, så skal klimaet øverst på dagsordenen.

Lige før krigen brød ud i Syrien, var landet ramt af den værste tørke i landets historie. Vi ser i hele verden, hvordan klimaforandringer gør mennesker fattigere. Truer dem på deres livsgrundlag. Og samtidig ser vi, at klimaforandringer forstærker kriser og konflikter.

Så når Lars Løkke lægger ansigtet i alvorlige folder og siger, at vi skal hjælpe i nærområderne, så klinger det ikke bare hult, fordi han samtidig har ført valgkamp på at skære i udviklingsbistanden.

Det klinger også helt ufatteligt hult, fordi Danmarks nye klimaminister, Lars Christian Lilleholt, med et skuldertræk og et smørret smil har droppet de høje ambitioner for klima og annonceret det, regeringen kalder ”grøn realisme”.

Hvis vi afspinnificerer ordet, betyder det, at Danmark skal tage ti skridt i den sorte retning.

Tænk sig, at regeringen – midt i det, der måske er menneskehedens største udfordring nogensinde – siger: Argh, det der med klimaet, det er der ingen grund til at gå så meget op i. Lad da landmændene hælde noget mere gødning på markerne, og lad os droppe ideen om at få flere mennesker ud af benzinbilerne og ind i elbilerne.

Det er så utroligt kortsigtet og dumt, at det næsten ikke er til at holde ud.

Men ligesom vi ser det med de flygtninge, der kommer hertil, så er der også på det her område rigtig mange mennesker, der er langt foran politikerne. Der er foran ham, der kalder sig klimaminister.

Mennesker, der ikke bare har åbnet øjne og ører for, hvad der sker omkring os. Men som også gør noget.

Boligforeninger går sammen og fylder tagene med solceller. Tusinder deler tøj og værktøj i stedet for hele tiden at smide ud og købe nyt. På Samsø er beboere gået sammen om at købe landbrugsjord, så jorden kan blive brugt til at

producere lokale, økologiske fødevarer.

I dag er der global aktionsdag for klimaet. Og lige om hjørnet har vi et fuldstændig afgørende klimatopmøde i Paris. Opfordringen til verdens ledere er klar. Lyt til de mange mennesker – i verden og i Danmark – der siger: Kom nu i gang. Vi kan ikke længere vente på jer. At tro vi bare kan fortsætte som hidtil, det er hamrende urealistisk.

I de her tider kan vi vist roligt sige: Der er nok at tage fat på for Enhedslisten.

Her i weekenden skyder vi kampagnen om retsforbeholdet i gang. Pernille Skipper tager hele afstemningen under kærlig behandling senere på årsmødet, så bare ganske kort:

På statsministeren lyder det, som om afstemningen bare handler om, at nogle politifolk skal kunne ringe rundt til hinanden. Det er ikke rigtigt. Afstemningen handler om noget så grundlæggende for et samfund, som hvad vi straffer, hvem vi straffer, og hvordan vi straffer.

Og jeg skulle hilse og sige, at der er voldsomme forskelle på præcis de tre ting i de europæiske lande. Der er lande, hvor børnebøger om regnbuefamilier betragtes som en forbrydelse. Der er grund til at være dybt bekymret over, at så konservativt tankegods kan få indflydelse på vores retspolitik.

Det er ikke, fordi den danske regerings retspolitik er noget at råbe hurra for. Men så længe retspolitikken afgøres i det danske folketing, så har vi mulighed for at lave den om. Og der er én god ting ved at have Søren Pind som justitsminister: Danskerne har mulighed for at skifte ham ud – vi kan smide sheriffen på porten.

Hvis først der bliver sagt ja til at opgive retspolitikken til EU, så bliver det stort set umuligt at ændre en håbløs politik.

Derfor handler folkeafstemningen ikke kun om markante forskelle på retspolitik rundt omkring i Europa. Den handler også om demokrati. Og derfor er det så vigtigt, at vi sikrer et nej d. 3. december.

Det åbenlyse dagpengeproblem er en anden afgørende opgave, vi står overfor. De milliardbesparelser, som højrefløjen gennemførte, har alt for mange mennesker betalt en alt for høj pris for. Utrygheden har bredt sig.

I sidste weekend holdt Mette Frederiksen sin første formandstale på Socialdemokraternes kongres. Tillykke med det. Men en ting manglede fuldstændig: En klar udmelding om dagpengene.

Og nej. Der findes ikke nogen gode løsninger uden flere penge. Højrefløjen stjal tre milliarder kroner, da Thulesen Dahl gennemførte Danmarks dårligste byttehandel og solgte efterløn og dagpenge for et par grænsebomme. De penge skal selvfølgelig føres tilbage.

Jeg har godt hørt, at der er stemmer i toppen af fagbevægelsen, der pipper om, at man måske kunne skære lidt på de nyuddannede eller de lavtlønnede til gengæld for bedre genoptjeningsregler.

Til fagtoppen vil jeg venligt sige: Husk nu, hvem I repræsenterer. Husk nu, at det er jeres job at stå på lønmodtagernes side. Og lønmodtagerne, det er også de unge. Lønmodtagerne, det er også de lavtlønnede.

Opgaven er ikke at rykke utrygheden fra en gruppe til en anden. Opgaven er at skabe et trygt arbejdsmarked for alle.

Og til Mette Frederiksen: Én ting er jeg enig med dig i. Det er vældigt fornuftigt med en vis portion skepsis over for Kristian Thulesen Dahl. Men et flertal af danskerne stemte på partier, der gik til valg på et stærkere dagpengesystem. Lad

os nu se, om Thulesen Dahl mener det, når han siger dagpengeforbedringer og tryghed for lønmodtagerne. Eller om han igen bøjer af, hvis han bliver stillet en grænsebom i udsigt. Kære Mette, lad os da teste ham.

Og nu vi er ved Thulesen Dahl. Der er finanslovsforhandlinger på vej. Ved du hvad, Kristian. Jeg tror, der er rigtig mange, der har høje forventninger til dig.

Du gik til valg på bedre vilkår for de ældre. At bekæmpe social dumping. Nej til nulvækst. Du sagde igen og igen i valgkampen, at Danmark er ved at knække over. Jeg er enig. Alt for mange oplever, at det lokale sygehus lukker. At busstoppestedet bliver fjernet. At folkeskolen nedlægges. Det er ikke fair. For der bor mennesker i hele Danmark. Ikke kun i en radius af ti kilometer fra Rådhuspladsen i København.

Men Kristian, Dansk Folkeparti er nu Danmarks andet største parti. Og det er, som om I glemte jeres løfter, da I for få måneder siden gik med til skære i den nære velfærd i kommunerne. Og da den ældremilliard, som Enhedslisten ellers fik presset igennem, den forsvandt.

Alright. Alle fortjener en chance til. Det går vi ind for i Enhedslisten. Finanslovsforhandlingerne er din chance nummer to. Det er dig, der har vagten nu. Enhver forringelse af vilkårene for vores børn, vores studerende og vores ældre falder direkte tilbage på dig.

Kristian Thulesen Dahl, vi holder øje med dig.

Jeg indledte min tale med at fortælle om ham den nybagte far, der har meldt sig ind i Enhedslisten, fordi han var nødt til at gøre et eller andet.

Lige præcis den følelse, er der så vanvittigt meget styrke i. Og som sagt: Det bobler i Danmark. Heldigvis er Danmark mere end Christiansborg.

Vi skal ikke lade Lars Løkke og Thulesen Dahl skrive historiebøgerne.

Det er vores fællesskab, vores tryghed, vores frihed og vores klode alt, alt for vigtigt til.

Så kære venner. Det er ikke tid til at falde hen i mismod. Det er tid til at tage fat.

Og i Enhedslisten er vi klar.

Kilde

Ukendt

Tags

Enhedslisten, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/johanne-schmidt-nielsens-tale-til-enhedslistens-aarsmoede-2015>